

הלכך אין הפרש חשוב לחול עליו איסור.

אי בעית אימא קרא: גבי עבודת כוכבים כתיב [דברים ז] "והיית חרם כמוהו", ודרשינן, כל שאתה מהיית ממנו, הרי הוא כמוהו, הלכך, הפרש שנתהווה ממנו איסור, ואילו גבי שור הנסקל כתיב [שמות כא] "לא יאכל את בשרו", ונדייק: בשרו — אסור, פרשו — מותר.

מתניתין:

המשנה ממשיכה בדין אתנן ומחיר.

נתן לה כספים (149) — הרי אלו מותרין לקנות מהן קרבן. והטעם יבואר בגמרא.

נתן לה יינות ושמן ופלותות, וכל דבר שכיוצא בו קרב על גבי המזבח — אסור.

נתן לה מוקדשין, בהמות שהוקדשו לקרבן, הרי אלו מותרין, ולא חל עליהן איסור אתנן, והטעם יבואר בגמרא. וגם יבואר איך נתן לה, והרי אינם שלו.

נתן לה עופות, תורים ובני יונה, חולין (150) — הרי אלו אסורים להקרבה.

איכא דאמרי, יש מי שמסר שמועה זו בשם רבא: אפילו (144) וולד מוקצה ונעבד נמי אסור! מאי טעמא, הרי הולד לא הוקצה ולא נעבד? משום דניחא ליה בניפחיה ובפיטמיה. כיון שהעובר עושה את האם מנופחת ומפוטמת, וכך היא חשובה יותר לעבודה זרה, לכן גם הוא נחשב כחלק מהמוקצה והנעבד.

וכי הא דאמר רב אחדבוי בר אמי אמר רב: המקדש את האשה בפרש [גללים] של שור הנסקל, ויש בהן שוה פרוטה — מקודשת, אף על פי שהשור עצמו אסור בהנאה. (145) אבל המקדש בפרש עגלי עבודה זרה — אינה מקודשת.

מאי טעמא, מהו הטעם לחלק בין שור הנסקל לבין עבודה זרה, הלא שניהם אסורים בהנאה?

אי בעית אימא קרא, אם תרצה נמצא החילוק בדרשות המקרא, ואי בעית אימא סברא, ואם תרצה נחלק כן מן הסברא:

ומבאר: **אי בעית אימא סברא:** גבי (146) עבודה זרה ניחא ליה בניפחיה, שיהא נראה שמן, הלכך חל שם איסור עבודה זרה גם על הפרש. (147) ואילו גבי שור הנסקל — לא ניחא ליה בניפחיה, שהרי עומד למות. (148)

144. גירסת השיטה מקובצת.

145. כשהעידו עליו שני עדים.

146. גירסת השיטה מקובצת.

147. רש"י מסכת עבודה זרה [כד ב].

148. רבינו גרשום.

149. גירסת המשנה.

150. כן כתב רש"י. וכן הוא דעת הראב"ד [פרק ד מהלכות איסורי מזבח הלכה טו]. אבל הרמב"ם כתב: אבל אם נתן לה עופות, אף על פי שהן מוקדשין, אתנן חל עליהם, ואסורים. ובדברי קבלה הוא דבר זה.

והקשה עליו הראב"ד, הרי מוקדשין נתמעטו